

הפלגה לביזנטיון

ויליאם בטלר ייטס William Butler Yeats

תרגם אסף ענברי

הו אתם, חכמים העומדים בדלקה
של האש הקדושה, של פסיפס הנהב –
אנא למדו את נשמת החולה מתשוקה,
שאיינה יודעת כבר מה היא עכשו,
לכודה בגופה של חיה נמקה –
אנא למדו אותה לשיר, אכלו אותה, שתשלהב,
צאו מהאש, צאו מהקיר, הסתחררו – נא לקראתי,
ואל מלאכת המחשבת של הנצח קחו אותי.

כשעלו של הטבע ממני יוסר,
לא הטבע הוא זה שיצק את גופי.
אצפה באמיל, מאום לא אחר,
כשכיות – החמדה שרקעו הצורפים
לענג את עיניו הלאות של קיסר,
או על ענף – זהב אושב, כדי לשיר שירים יפים:
לאצילים, לאצילות של ביזנטיון, אשיר אודות
מה שעבר, מה שעובר, מה שבחיק העתידות.

זו לא ארץ לזקנים. הצעירים
בני-התמותה מתחבקים; על כל ענף
מצפצפות, מאשרות, בנות-התמותה, הצפורים;
הים מלא דגי-מקרל, והנהר – זרמו מונף
מפל סלמון. פלם שרים.
שר הפשר האנושי, שרים דגים ובני-כנף
שירי-הלל לקיומם קצר-המועד, המתפלה,
ומזניחים את מצבותיו של הנצחי: האינטלקט.

זקן הוא סתם דבר עלוב,
מעיל בלוי, פרום, נקרע,
אף נשמתו, בהתעלות,
תפצח בכח בזמרה.
על מה תשיר הנשמה מתוך הגוף, מתוך הפלוב?
על מצבות-תפארתה, על נכסי-עברה.
לכן הפלגתי, בדמיון,
אל עיר-הקדש ביזנטיון.

ייטס פרסם את הפלגה לביזנטיון לראשונה ב-1928. בשיר משמשת ביזנטיון (שהיא למעשה איסטנבול המודרנית) כמקום מפלט נגד תהליכי ההתדרדרות הגופניים בזמן ההזדקנות. הרעיון הבסיסי שמובא בשיר הוא כי האדם יכול להגיע לחיי נצח רוחניים גם כאשר קיומו הפיזי והנפשי מעורער ושבר, בתנאי שיסתמך ויבנה על ביזנטיון, סמל החוכמה והנאורות של האינטלקט הרומאי-יווני.

